

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Η κ. Αναρβή, χήρα αξιοματικού, πηγαίνει με τις δύο κόρες της, την Άλσα και τη Άλνα, στο Κάιρο για να πάρουν την κληρονομία που τους άφησε πεθαίνοντας ένας αδελφός του άνδρος της. Έκει η δύο νέες κι η μητέρα τους χωρίζουν το βοηθό του οικογράφου τους, το Γιάργο Βρανά, ο οποίος τους κάνει εξαιρετικές περιποιήσεις. Η Άλσα, έμορφη ξανθή και φανταχτερή, έρωτεύεται με το Γιάργο. Τον αγαπά όμως κρυφά κι η Άλνα, έμορφη μελαχροινή και γλυκερά. Μετά Άλνα και Άλνα, ο Βρανάς έρχεται στην Αθήνα για να άνειρή δικηγορικό γραφείο δικό του και να έγκαταστήσει όριστικά και φυσικά, βρέσκει διαρκώς στο σπίτι της κ. Αναρβή. Η Άλσα είναι εύθυμη, η Άλνα όμως άποφρασι όρτικα κι ένα απόγευμα τέλος, ο πόθος της χειλιρίζει και έσπασε άκράτητος... Η Άλσα που λατρεύει την άδελφή της και ποχτεί καταλάθει πως κι ο Γιάργος λαχτάρει τη Άλνα, άποφραζει να θυσιάση το αίσθημά της για χάρι της και καλεί το Βρανά σπίτι. Μά ο Βρανάς δεν αγαπάει σόδαρος όστε τη Άλσα, όστε τη Άλνα. Τis ποθεί άλλως; ΕΙΝ' έρωτεύμενος τρέλλα με μια πεταχτή θεατρίτσα, τη Φάωρα Μπριλιάνη, η οποία όμως τον περιφρονεί, τον βρίζει γελούο κι' αγαπά έναν άεργο επίπλοισιό και μπόξερ, το Βάγγιο, ο οποίος της παίρνει τις οικονομίες και της έλεοφορτώνει!.. Η Άλσα κι η Άλνα, όφρα τρέμουν μάλιστα το Γιάργο στο σπίτι, βγαίνουν τ' άπομσημερο περίπαστο στο Φάωρο, όπου συναντούν το Λόρη Γαζίου, καθηγητή της άπαγγελίας στο Λύκειο των Έλληνηδών. Ο Λόρης είναι ώραιος και συμπαθέστατος νέος, μια ιοιόθει είναι τρομερό ρόδο για τις γυναίκες. Υπάρχει ένα τρομερό μυστήριο στη ζωή του. Είχε αγαπήσει άλλοτε με πάθος μια παλαιήρω νεή, τη Στάσα και την πατριόττιχη. Ένα βράδυ πέφτει άπ' το σπίτι του για κάποιο του δουλειά κι' άφαιε τη γυναίκα του μολή...)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

- Οτι γράφεις κομίζε, Λόρη; τόν ρώτησε η Στάσα.
- Δέν ξέρω, άγάπη μου...
- Στις δέκα;
- Δέν πιστεύω. Αργότερα ίσως, Πάντος μίαν άναρβή. Μόλις τελειώσω θαρόδο άμείσος στο σπίτι.
- Καλά, Λόρη. Δέν είναι κι' άνάγκη έξ άλλων να βιαστής. Τελείωσε ίσως τα δουλειά σου. Έφεί θά παίζω λιγάκι πιάνο και θα παίξιμο.

Κάθισε συγχρότως στο πιάνο κι' άρχισε να παίζη...

Ο Λόρης τη φίλησε, την καίρινχτησε κι' έφυγε...

Στην πόρτα λυθότανε, σπινάρης και λίγο φλανέ και πέση. Το περιστατικό αυτό, το τόσο τυχαίο κι' άόπαιστο, τον έκανε για μία στιγμή να διατάση, "Έφραξε να πάη για τη δουλειά που είχε ή να την αναβάλη; Ήταν προληπτικός και τράβηξε το δούτιο του, με βαρεία καρδιά. Κιά τα προσοψηματά του τα μάηρα κι' αίστασια, δέν βήριζαν φρενίτα. Στο ραντεβού που πήγε, έιασε δυοάφραστες είδησεις για την άδελφή του κι' έφυγε από βαρύν, από άκαρος και άδιερός...

Τόν είχε πιάσει, αυτόν τον τόσο άσιόδαδο άλλοτε, μια μαρην άτελεισία, η καρδιά του ήταν βαρεία κι' έννοοθε ένα άωριστο όφοδ να τόν παίζη. Κι' άρχισε πια να τρέξη, να τρέξη, να γάση σπίτι του το χορηγώτερο, σάν να τόν αινιγρώσε κάποιος τρομερός έθλός...

Έκει, σπίτι του, πιά στην λατρευτή του ρενιαζομία, πιά στην θεατή της άγκυλιά, θάβρασε μέσα το θάραος του, τη γαλήνη του και το κέρτι του.

— Στάσα!... Στάσα μου!... μοιρασιόθεις στο δούτιο, άγάπη μου!...

"Όταν έφτασε λίγα βήματα μακρύν άπ' την πόρτα του, έννοοθε τα γυνάτια του να λυγάν... Σε καλό του... Τι είχε πείθει άσους;... Σιωποκοπήθηκες, σπινάρης σ' έναν τοίχο και σφουγγίσε τόν ίδροτα του, ζωνταναιοσιόνοντας.

Έφραξε να συνέβη, να μίη τον δι' έτι ή άνατημένη του και τρωμάξη. Έλα Χριστέ και Παναγία!... Ποτέ άλλοτε δέν το είχε πείθει αυτό, Ήταν τόσο ήσια τα νεύρα του!...

Πέρισσε στην πόρτα του σπιτιού του, βαδίζοντας άργά και προσοδώνοντας να πάη προσχωρο έφας, έθολάι το κλειδί του να άνοιξει. Με το χτύπο της πόρτας από την ζωνταίη, άκουσε έναν παρ' έξω θάραδο μέσα στο σπίτι, προς το μέρος ποίταν το σαλόνι και πάγος το άμια του.

Ήτανε πάλι κάτι τυχαίο ή συνέβαινε τίποτα το κακό σπίτι του, καινού ξαφνική σφομρά;

— Στάσα!... φώναξε, βάζοντας άια τον τα δονατά για να βγάλη την ζωαγή αήτη.

Άζοούτηταν τότε βιαστικοί βηματισμοί στο σαλόνι, στην τραπέζια όστρα, η πόρτα άνοιξε και προέβη η Στάσα.

Ο Λόρης, βλέποντάς την όρθη στο πόδια της, σπινάρη άμείσος, ένα τρομερό βάρος σπινάρη άπ' την καρδιά του.

— Στάσα!...

Μά τι συμβαίνει; Γιατί είναι έτσι σάν φοβισμένη ή γενναία του; Γιατί φαίνεται ξαφνασιμένη; Γιατί ζωνταίη και δέν μιλάει; Τι τρέχει... Γιατί δέν τόν άγκυλάει; Γιατί δέν τόν φίλει στα μάτια, αιος πάντα;

— Στάσα!... Άγαπ...!

Δέν προτιάνει να τελειώση τη λέξη του και να, άκούει ένα τρέξιμο στο σαλόνι, σάν πάτμα άνθόδοτο. Τρέξει τώρα και το παρ' όθωρο... Κι' άμείσος ένας ύπόκομος δούτος, σάν να πήδησε κάποιος έξω άπ' το σπίτι...

Η Στάσα ποίταν ζωνταίη και πανισμένη, κοκκινίζει τώρα ξαφνικά, σάν να της άνειρη όλο το άμια στο κεφάλι.

Ο Λόρης κρατείται να μη σφοιστή γάτος...

Ποιος είναι; Ποιος ήταν μέσα στο σπίτι; Ποιος πήδησε έξω στο δούτιο; Ποιος... Ποιος!...

Μία τρομερή, μια φορική, μία φαρ μακρην έσομια γενναία, γρηγορή σάν άστραχή, στο μυαλό του Λόρη...

Η όμη τον σκετινιόει...

Βράζον φίλογε; τα μάτια του...

"Όθωνοτα τρομερός, άράζει τη γυναίκα του άπ' το κρτίστο σπινάρη και της μάηρα βραγνά, άγρια, με σπινάρη τα δοντια, ζωνταίοντάς την ζωαίματα:

— Ποιος ήταν μέσα;...

Η Στάσα κέφρασε... Δέν μπορεί να μιλήσει, θέλει κάτι να πη, προσοπαθεί, άγνοήσεται, με τη δέθηκε η γλώσσα.

Ο Λόρης φρενιάζει. Τη σπινάρη άπότμα προς τόν τοίχο και τρέξει στο σαλόνι.

Το φός της κάμπας καταβασμένο... Το παρ' όθωρο άνοιχτό...

Το ντυάνι πρόξερα και γρηγορα σπινάρημένο...

Είσε σπινάρη ζωπόν ή έσομια του; Δέν γελιάσθηκε; Δέν τόν γέλιασαν τ' ατία του; Δέν τόν γελούν τώρα τα μάτια του; Είν' άληθεια... άληθεια!...

Σταθεί στο παρ' όθωρο και βλέπει στο δούτιο, Δέν φαίνεται φρενή. Μά τι σημαίνει, τι σημαίνει!...

Είσε πια σάν τρελλός, θέλει να φωνάξη, να σπινάρη, να χινάση, να σπινάρη ότι βραζεται γέρο του...

Ακούωνται τις φρενιές του και μοιγρύνει σάν ζσο που το σπινάρη...

Μά να!... Μπαιντα τώρα μέσα η Στάσα, Είσε πια ησχασιμένη. Έφτασε το ζωαίμα της. Φαίνεται παρ' έξωμένη. Τρέξει κοντά στο Λόρη.

— Λόρη... άγάπη μου, τι έγινε;...

Α, την φρενία, την βροχή, τη θεατρίτσα!...

Τι έγινε; Τόν ρωτάει τι έγινε; Κάκει πός δέν καταλαβαίνει τάχα... Τι έστοισισιά!...

Κι' η φωνή της; Πόσο είναι φρενιή ή φωνή της, ή γεμάτη προσοίρη και γέλια!...

— Λόρη... Είσε άφροστος; Μά τι συμβαίνει, χρισό μου; Με τρωμάει, έφρασε... Νά, τάχο άκάμα χαμένα...

Ο Λόρης τη ζωνταίη ίσα στο μάτι, με ένα βλέμμα σπινάρη, πανομένη, που φταίνει βαθεί άς την καρδιά της.

— Ποιος ήταν στο σπίτι; Μίλα μου. Ήχησαν...

— Στο σπίτι; Ποιος ήταν στο σπίτι, Λόρη; Άγάπη μου, τί λόγια είν' αυτά;

— Πέξ μου ποιος ήταν στο σπίτι;

Τα μάτια της Στάσας βορκαίνων.

Η Στάσα κάθισε στο πιάνο κι' άρχισε να παίζη...